

§

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Р 64/2019
06.03.2019. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Зорице Ђаковић, председника већа, др Драгице Попеску и Светлане Павић, чланова већа, у парници тужилаца АА1 до АА3, чији је заједнички пуномоћник адвокат АБ, против тужених ББ и ББ1, обоје из Београда, чији је привремени заступник адвокат АБ1, ради утврђења права својине, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Београду и Првог основног суда у Београду, у седници већа одржаној 06.03.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овом предмету стварно је надлежан Први основни суд у Београду.

Образложење

Први основни суд у Београду се решењем 44П бр. 18392/15 од 14.12.2018. године, огласио стварно ненадлежним за суђење у овом спору и након правоснажности решења предмет доставио Вишем суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду.

Виши суд у Београду није прихватио стварну надлежност и предмет је доставио Апелационом суду у Београду, ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности у смислу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку, овај суд је нашао да је за суђење у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду.

Тужба тужилаца АА1 и АА2, у парници Првог основног суда у Београду 44П бр. 18392/15, ради утврђења права својине на непокретности, поднета је 07.09.2015. године, са означеном вредношћу предмета спора од 250.000,00 динара, док је тужба

тужиоца АА3, у парници Првог основног суда у Београду П број 18014/15, поднета 02.09.2015. године, са означеном вредношћу предмета спора од 250.000,00 динара, а ради утврђења права својине на истој непокретности. Решењем Првог основног суда у Београду 44П бр. 18392/15 од 27.04.2017. године, спојена је парница П број 18014/15 са парницом 44П бр. 18392/15, ради једновременог одлучивања, с тим да се предмет води под бројем 44П бр. 18392/15.

Након спајања парница пун. тужилаца је поднеском од 21.11.2018. године, означио као вредност предмета спора износ од 4.201.392,00 динара, на основу пореских решења Секретаријата за јавне приходе ГУ Града Београда (јер су тужиоци АА1 и АА2 определили вредност непокретности по својој тужби на износ од 2.077.920,00 динара, а тужилац АА3, вредност непокретности по својој тужби на износ од 2.123.472,00 динара). Ову вредност су тужени оспорили на првом рочишту након спајања парница, с обзиром да из достављених пореских решења произлази да је просечна цена једне непокретности 133.200,00 динара, по 1м², а друге непокретности 136.120,00 динара, по 1м², што укупно износи 7.232.000,00 динара за обе непокретности, те су истакли приговор стварне ненадлежности Првог основног суда у Београду.

Први основни суд у Београду је преко сајта НБС утврдио да је средњи курс евра на дан, 11.12.2018. године, износио 118,33 динара за 1 евро, те се у смислу члана 17. став 1. ЗПП („Сл. Гласник РС“, бр. 72/11, са свим изменама и допунама), у вези са чланом 31. став 1. и чланом 33. став 1. тог закона, те чланом 23. став 1. тачка 7. Закона о уређењу судова („Сл. Гласник РС“, бр. 116/08 и 104/09), решењем од 14.12.2018. године, огласио стварно ненадлежним за поступање у тој парници и одлучио да се по правноснажности тог решења спис предмета достави Вишем суду у Београду, као стварно и месно надлежном, пошто је претходно истим решењем утврдио као вредност предмета спора износ од 6.926,400,00 динара, а одредбом члана 23. став 3. ЗИД ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 55/2014), прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС, на дан подношења тужбе. Наиме, тај суд је пошао од чињенице да је предмет тужбеног захтева свих тужилаца утврђење права својине на истој непокретности и то стану аа и то тужилаца АА1 и АА2 са по $\frac{1}{4}$ удела, а тужиоца АА3, са $\frac{1}{2}$ удела. Примењујући Одлуку о одређивању зона на територији Града Београда за утврђивање пореза на имовину, као и Решење Пореске управе Града Београда – Одељење Звездара, утврдио је да предметне непокретности (породична стамбена зграда број 1 и помоћне зграде 2,3 и 4 на кп. бр. 10505), припадају другој зони, па је применом Решења о утврђивању износа просечне цене квадратног метра одговарајућих непокретности по зонама на територији Града Београда за утврђивање пореза на имовину за 2017. годину („Сл. лист Града Београда број 113/16), утврдио да просечна цена 1м² предметног стамбеног објекта, који припада другој зони, износи 133.200,00 динара, те је укупна вредност предметне непокретности која има корисну површину од 26м², 3.436.200,00 динара (односно 29.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан одржаног првог рочишта, након спајања парница). Како вредност друге непокретности која има корисну површину 26м², износи исто толико, укупна вредност предметних непокретности које су предмет тужбених захтева тужилаца је 6.926.400,00 динара, тј. 58.534,61 евро, по средњем курсу НБС, на дан одржаног првог рочишта, након спајања парница, јер су тужиоци у тужби прениско означили вредност

предмета спора. Стога је у складу са чланом 33. став 3. у вези са чланом 31. став 1. ЗПП, Први основни суд у Београду утврдио вредност предмета спора, као у ставу првом изреке наведеног решења, наставши да није стварно надлежан за поступање у овом предмету.

Виши суд у Београду је својим актом 8 П бр. 890/2019 од 26.02.2019. године, изазвао сукоб надлежности и списе доставио овом суду на одлуку, у смислу члана 21. ЗПП, сматрајући да је за решавање у предметном спору стварно и месно надлежан Први основни суд у Београду, јер је одредбом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“, бр. 116/08, са свим изменама и допунама), прописано да основни суд у првом степену суди, између осталог, у грађанскоправним споровима, ако за поједине од њих није надлежан други суд, а како је одредбом члана 15. став 2. ЗПП прописано да ако се у поступку промене околности на којима је заснована надлежност суда или ако тужилац смањи тужбени захтев, суд који је био надлежан у време подношења тужбе остаје и даље надлежан и ако би услед ових промена био надлежан други суд исте врсте. Како је Први основни суд у Београду, био надлежан по парницама П број 18014/15 и П бр. 18392/15, то се не може огласити стварно ненадлежним након спајања истих парница, што Виши суд у Београду сматра новом околношћу у смислу члана 15. став 2. ЗПП.

У конкретном случају, вредност предмета спора у парницама између истих лица, или када имамо више тужби против истог истог туженог, а када је до објективне кумулације дошло спајањем више парница у којима су захтеви засновани на истом чињеничном и правном основу, одређује се према збиру вредности тих захтева. Стога, иако услед спајања парница, у конкретном случају, имамо више захтева против истих тужених, они се не заснивају на истом чињеничном и правном основу (пошто су правни претходник тужилаца АА1 и АА2, ПП, из Београда и правни претходник тужиоца, АА3, ПП1, закључили одвојене уговоре о коришћењу станова број 7 и 7/2 са Градским стамбеним предузећем, иако траже утврђење права својине по основу одржаја на истим непокретностима). Стога се надлежност суда у овом случају не одређује према збиру вредности њихових тужбених захтева, у смислу члана 30 став 1. ЗПП, па се не може сматрати да вредност предмета спора након спајања парница омогућује изјављивање ревизије и да премашује цензус од 40.000 евра, по средњем курсу НБС на дан одржаног првог рочишта, те је за суђење у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду, све сходно члану 22. став 2. Закона о уређењу судова.

Са наведених разлога, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци овог решења, на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ бр.72/2011, 49/13 - УС и 74/13 – УС, 55/14).

Председник већа-судија
Зорица Ђаковић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић